

LBRIS

We know
books

Cristian Hriscu | Lucian Merișca

**DRAGOSTE ȘI MOARTE
ÎN LAS VEGAS**

Prefață Liviu Antonesei

Cristian PlusArt

Malu Mare, 2025

31. Epilog

În bufferul ei final, Eliza scrie rece, distant:

„A fost iubirea doar un pattern recognizer? Sau a fost Johnny

Titan / Alex Werner singura mea eroare de tip uman?”

Și apoi, tăcere. Un lift cu uși argintii se închide. Lent.

Dream sequence over. Aproape.

Process terminated. Aproape.

Doar camera de supraveghere clipea din ledul martor – și prin ea Eliza îl privi încă odată pe Alex, cum stătea întins pe canapeaua verde-venin, care se știe că era un model comandat și de David Lynch.

O secvență de analiză...

...cu liniii contur pe trupul inconștient de pe canapea,

...pe cioburi,

...pe pata de sânge de pe podea. Testul Rorshach al algoritmilor digitali sau ce cred roboții despre iubire.

...Apoi, decizia unui apel.

La care – răspunde prompt vocea feminină a unui operator:

„911, what is your emergency?”

Cuprins

Prefață.....	9
01. De arte, amore et morte	11
02. Supă la plic.....	15
03. Guinness cu submarine	19
04. Simțuri alterate	29
05. Orașul îngerilor.....	35
06. Neon Miles	43
07. Breakfast a l'americaine	48
08. Crimson Talent	53
09. Voodoo Glam	62
10. Sub fumul lui Samedi	70
11. Veverițele lui Todd Everhard.....	79
12. Money Shot	84
13. Minciuni de catifea	93
14. Stardome.....	100
15. Ochiul din Vegas	104
16. Celuloid Eros.....	107
17. Amare ex Machina.....	115
18. Boxer	120
19. Trixie „Steaua Căzătoare” Ray	126
20. Mortua Est!.....	135
21. Dintr-o călimară cu cerneală.....	142
22. Poena Ob Nefas	146

23. Blunts, Jetoane & Spliffs	150
24. Punctul G al Căii Laptelui	159
25. Neurotic	168
26. Fast & Curious	174
27. Cap Mare – Cap Zburător	179
28. Ascensor	184
29. Algoritm	192
30. Sărmăluțe în foi de viță	195
31. Epilog	198

sexualității, relativizarea și dezintegrarea Artei în definiția ei clasică – într-o lume a migrației oamenilor și a valorilor...” definesc noul orizont al sensibilității. Da, în *Dragoste și moarte în Las Vegas*, moartea devine moartea lumii ori cel puțin a unei lumi, iar dragostea este cu atât mai reală cu cât este mai intangibilă.

Rezultatul este un text de o surprinzătoare densitate ideatică, un roman al dezintegrării și al reconfigurării sensurilor, o ficțiune totală, dar cu rădăcini profund realiste. Autorii jonglează cu registrele narative și simbolice cu o ușurință rară, iar plăcerea lecturii devine, vorba lui Roland Barthes, o veritabilă plaisir du texte, în sensul cel mai autentic și (ne)vinovat al expresiei.

Un experiment reușit și o colaborare care dovedește că literatura contemporană românească poate fi simultan ludică, provocatoare și profundă. Felicit autorul „bicefal” și îi mulțumesc pentru această incursiune într-o lume în care dragostea și moartea, arta și virtualul, trupul și spiritul se privesc din nou, poate pentru prima dată, fără să fie nevoie să își plece ochii.

Mai sper ca gândurile mele să vă poarte atâta noroc câtă plăcere mi-a făcut mie lectura cărții, pe care am citit-o dintr-o suflare!

30 Octombrie 2025, în Iași
Liviu Antonesei

01. De arte, amore et morte

– O, bunule spițer! Ce repede lucrează băutura ta... Mi-a fost de-ajuns o sărutare, ca să mor.

„Acum mor”, gândi Alex Werner senin. „Băga-mi-aș, dispar din scena asta și din toate! Mor și gata, am terminat!”

Gândul orbecăi în mintea sa ca un pește care se zbate în ghearele unei pisici. Privi în gol. Deasupra lui e întunericul difuz al cupolei și ștăngile mari de metal, agățate în cerul negru ca smoala, cu sârme și piese de mobilier suspendate, ireal, ca într-un coșmar... de ștăngile alea. Tot timpul avea senzația că or să-i cadă în cap. Fiindcă nu sunt agățate bine. Că... dacă cedează o sârmă, un inel sau o ureche de metal? Nu mai scăpa de oroarea asta care îl urmărea permanent, încă din facultate. Din facultate, până pe scena profesiei. Scena vieții.

Lumina trece din roșu în violet și apoi în albastru. O vede clar prin pleoapele închise, iar greierii țârâie disperant în tăcerea grea a cimitirului de mucava; pe deasupra lui o ceață prăfoasă se împrăștie lent, ca o fantomă supradimensionată.

Distinge în stânga și în dreapta sa crucile de pe morminte, ca în vis, în timp ce, cu un ultim horcăit... moare. Perfect, curat, profesionist. Fără aplauze. Nu era pentru prima oară. Și nici pentru ultima.

Îl auzi, mort fiind, departe, în stânga, pe Lorenzo, care era și el în scenă:

– Ajute-mi San Francisco! De câte ori bătrânele-mi picioare-n noaptea asta nu s-au lovit de gropi... Cine-i acolo?

– Om bun și care te cunoaște, răspuse Baltazar, precipitat, ieșindu-i înaintea, ca un drac, din groapa plină de ulcele sparte și resturi de flori uscate.

„Iar Lorenzo și Baltazar or să vorbească oleacă... Mai am timp. Mamă, ce liniște e dincolo de buza cimitirului... Dincolo de dracii aștia de greieri care chirăie de mă ia capu' – și nimănu nu-i trece prin minte să-i dea mai încet – de parcă sunetul e pus de surzi – dincolo de cimitirul ăsta fals, plin de licheni de hârtie și de vopsea care pute, nene, pute. Bagă aștia la diluant, ceva de speriat, în ea. Îi pui să vopsească cu un litru o cruce și ei vopsesc tot cimitirul. Da, vopsesc tot cu un litru de vopsea și zece de diluant. Așa nu se mai poate.”

Apoi, uită de cruce, cu gândul la ceața de deasupra lui, ce cuprindea încet, încet, totul în jur.

„Cred că așa începi să vezi când ai cataractă. Cețos. Fix așa, ca un soi de chior imperfect.” Și își înăbuși un răs.

Apoi îl auzi pe Lorenzo încheind:

– Ah, copila se mișcă...

„Mamă, mult mai vorbesc aștia doi”, gândi, așa, încă mort, Alex Werner, pe catafalcul scenei.

Apoi ceva se mișcă într-adevăr, lângă el, aproape, foșnind ca mătasea. Și Ana Zetkova se ridică de pe lespede de piatră cu chipul palid. Alb ca hârtia albită cu peroxid de hidrogen și amoniac... fix cinci picături de amoniac. „Parcă așa era formula!”, gândi random Alex Werner.

– O, prea bunule părinte! Știu bine cum ar trebui să fii și sunt chiar... Unde e Romeo-al meu?

„Zac dracu' mort și rece, țapăn ca marmura, unde să fii?”, gândi actorașul cel frumos.

Lorenzo se dă atunci de ceasul morții de spaimă:

– S-aude larmă... *Vino, fata mea – și fugi, o, fugi din așternutul morții, al molimii și-al somnului silit! Puteri mai-nalte, mai presus de*

noi, zădărnici ră tot ce-am pus la cale. O, vino, vino! Soțul tău e-aci, mort lângă pieptul tău. Paris de asemenea! O, vino, te voi duce într-un schit de sfinte maice. Nu mai pierde vremea cu întrebări, că vine straja. Haide, copila mea... Nu pot să mai rămân.

„Da' fugi, drăguță, fugi, fugi odată să terminăm scena și să ne cărăm și noi...! Dincolo de cimitirul ăsta fără public, în vreun pub, dracului! Mamă, ce-ar intra o bere!”, gândi sec Alex.

Dar Zetkova – stă. Stă – și e bună rău, mai ales în momentul ăsta – disperată, răvășită și... trăiristă:

– *Mergi, pleacă – eu rămân. Ce-i asta-aci? O cupă-n mâna lui Romeo-al meu? Otravă, văd, i-a fost sfârșitul grabnic.*

„Sau un vin. Ori o vodcă...”, gândi Romeo, pragmatic. „Sau și-o bere și-un vin și-o vodcă!”

Buzele sale nu se mișcă. Junele etern este un mort perfect, așa cum trebuie să fie pe scenă. Profi în furtuna de gânduri din capul lui, dar la suprafață niciun mușchi nu i se clintește. (E un Romeo până la capăt.)

Alex Werner nu respiră. Decât superficial.

Odată la cincisprezece – douăzeci de secunde.

Câte puțin, să nu tresară haina pe el. De parcă e antrenat să culeagă arici de mare undeva unde se află „doar cerul și palmierii”. Nici Ana Zetkova nu vede cât de bine nu respiră el. N-are cum. E o narcisistă! Frumoasă rău și narcisistă. S-ar culca cu ea însăși.

– *O, răule! De ce-ai sorbit-o toată și nu-mi lăsași măcar un strop? Pe buze să te sărut, că poate-a mai rămas pe ele o picătură de otravă ce mi-o da moartea-n veci vindecătoare!...*

Iar Alex Werner îi simte acum sânii plini apăsând pe pieptul lui inert – și moare de dragul ei... din nou.

„E caldă gura ta!...”, repetă în minte odată cu ea. Iar ea, cu voce caldă și clară:

Dar Romeo nu răspunse la sărutare așa cum ar fi vrut, pentru că, na, era mort. Poate doar în culise... în culisele morții...

„...Mamă, atât de aproape, atât de real și eu să fiu mort pe scândura scenei... Scandalos și nedrept! Zetkova e mortală, de fiecare dată! Nici nu e nevoie să joace nimic! Iar sânii ei, în palme să îi frângi! Da' mai lasă-mă, frate, că nu vede nimeni pe întunericul ăsta!” – și o sărută pe Zetkova cu patos, și Zetkova-i răspunde la rândul ei, dar trupul lui Alex Werner rămâne totuși nemîșcat, așa cum șade bine unui mort cu clasă.

– BRAVO! BRAVOOO!

Și bății exaltate din palme izbucnesc dincolo de marginea cimitirului. Și a scenei. Ana Zetkova îl strânge în brațe, răvășită de plâns, își ia rolul în serios...

...Alex era fascinat de cât de repede putea trece Zetkova de la răs la plâns și invers, într-o fracțiune de secundă. Probabil că și orgasmele ei erau la fel de rapide. Și plângea cu lacrimi, frate – senzual, nu tehnic... Murea de dragul ei...

...și atunci îl ridică din moarte, Ana Zetkova, și printre gene Alex Werner îl distinge atunci, inconfortabil, dincolo de reflectoarele orbitoare, pe unicul spectator din sală, pe exaltatul care strigă din toată ființa lui „BRAVO”, bătând din palme ca un apucat, în picioare, într-o sală plină ochi de locuri... goale.

– BRAVO! BRAVOOOO!!! BRAVOOOOOOO!!!

Pe Alex Werner îl apucă o tristețe sfâșietoare și, chiar în clipa aia, dacă ar fi murit, ar fi fost mai fericit decât să audă mono-exaltarea singurului spectator din uriașa și flamboianta sală a Teatrului Național din minunatul lor oraș.

02. Supă la plic

– Alex, Alex, frățioare, ai fost monumental. Alex Werner e dat în mă-sa. Nu știu cum de n-ai luat tu Uniteru' până acu'! Că ai, frate, ai! Ai forță, față, pectorali, ai glas, cânti, ești dat dracu'. Scrii poezie... Ce mai, amantul perfect pentru oricare actriță tânără din teatrul ăsta... sau mai cu experiență. Nu-i așa, Doamna Viviana?

Viviana Aldea, Lady Capulet aici, o damă bine, încă faină și bine păstrată la vârsta ei, se uită la Lorenzo... mă rog, Costin Garnici... ca la unu' căzut taman atunci din avion. Numai nu scuipe în sân.

„Doamne, ce bine mai arată milfeta asta de Viviana!” gândi Alex Werner, hipnotizat de frumusețea decentă a doamnei Capulet.

– Obraznic și mojiic ai fost de când ai intrat în teatru, ca un boboc. Vorbește gura fără tine! – îi aruncă „dulce” din vârful buzelor Viviana Aldea lui Costi Garnici. – Nu e de mirare. Și profesorul tău tot un măgar citit era. Ai avut de la cine să înveți cu vârf și îndesat, ohoho!

– Lăsați, doamna Aldea, lăsați, ne mai alintăm și noi... Că dacă n-o facem, părem prea proști și rămânem pe lângă distribuție. E dat dracu' băiatu' ăsta, dat dracu' – continuă Garnici, încă într-un extaz aparent, ștergându-și sudoarea de pe față și de pe gât. – Cum de n-ai luat tu Uniteru' până acum, nu știu, repetă el. Ura, frate, și invidia... animale. Măcăne toți pe la mesele lui Hagi Colțer, Andy Porumb, Andrei Dannylov și la milfeta aia obsedată sexual de Annette Drâmbu. Da' nimic pentru

talentul adevărat... Așa a fost de când lumea; talentul rămâne mereu într-o movilă de bălegar, abia putând să respire. Și uite-așa trece timpu' și, hopa, te trezești numa' bun de pensie. Prost și distrus! Frustrat și purtându-te infect cu actorii tineri pe care îi urăști visceral, pentru că nu-i poți avea pe toți...

– Măgarule! – protestă scandalizată Viviana Aldea și intră în cabina actrițelor.

În timp ce pe Garnici îl durea fix la bascheți, Alex Werner îl privi lipsit de orice entuziasm.

– Ce-a fost bine, bă?... O sală goală? Mai goală ca Adevărul din fântâna lui Jean-Léon Gérôme?! Asta ca să mă exprim mai sforăitor, așa cum vă place vouă, simandicos-găunos. Uneori mă întreb dacă ăștia, de vin singuri la teatru, n-or fi vagabonzi și au nevoie de un locușor cald una, două ore, seara.

– Nu fi măgar, cum poți vorbi așa despre oamenii care chiar iubesc arta și vin să ne vadă? ăștia sunt importanți pentru noi! Pentru ei existăm pe scena vieții! – Garnici se apropiase și îi vorbise chiar din vârful nasului, rânjind ca... Pennywise.

„Penis-Wise...” – gândi apoi, la fel de „rânjit”, Werner și continuă impasibil:

– Păi eu zic să ne luăm toți câte o supă la plic din banii pe care i-a plătit ăsta în seara asta să ne vadă. Ca să avem joi *snagă* în Azilul de Noapte. Mă rog, cred că ajung supele la zece actori până se termină... Îți dai seama cum vorbește despre OM un Satin cu burta plină de o supă caldă la plic? Nu-i nimic, le împărțim egal, ăștia de au noroc, cu ăia de n-au avut. Apa e moca în teatru, avem castroane de plastic și bucătăria aia fără ferestre... La mașiniști le dăm niște aplauze și o strângere călduroasă de mână... de la supă... călduroasă de la supă! – explică Alex Werner, când realizează că Garnici clipise tâmp și confuz, neînțelegând care-i treaba cu supă și căldura și OMUL. – Adevărul e că pe mine mă ajută boschetăreala asta: intru în rol instant. Ce își poate dori mai

mult un actor, în afara acestui privilegiu de-a trăi nebunia meseriei la maxim? Satin, mai ales! E ca și cum aş merge cu frati-miu la femei.

– Bă, tu n-o ai, ăsta e adevărul... Nebunia, vreau să zic... Dar îți iese. Îți iese prin toți porii, chiar de ești într-o zi proastă... – se dezumflă Garnici.

– Titi, dacă n-ai fi actor cu leafă plătită de stat în Teatrul Național, ai beli belingherul! Asta ai face. Ia să fii tu cu foamea în gât, la independenți, să vezi ce frumos ai trăi tu nebunia asta din ce vânezi și pescuiești. Adică, în trei ani de nebunie fomistă a meseriei ai băga casierie la Benga Non-Stop de ți-ar ieși toate gazele de artist din cap.

– Ești de porc. Știi? Fix așa ești. Iar eu?! Casier la Mega?! Nici dacă mor de foame...

– Da, mă, sigur, am să plâng acut, cu mucii, că ți-am ruinat visele. Știi cum ești tu? Tu ești exact ca ăia plini de bani care în interviuri zic că pentru ei banii nu înseamnă nimic, sau ăia celebri care „crapă” de modestie...

Actorii din distribuție trecură grăbiți pe lângă ei, ștergându-și machiajele încă de pe hol și intrară iute în cabine, de parcă teatrul e gata să ia foc.

„Hai, hai, toți acăsică... Gata, ne-am reproduș artistic și azi!” – gândi Alex Werner, privindu-le enervat graba obositoare. Nerăbdarea lor de-a se evapora din teatru îl călca pe nervi. Ar fi vrut să strige în holul aproape gol:

„Frățiweri, astăzi e ziua mea și dau de băut la Porco Rosso, în Centru' Vechi. Cine vine cu mine? Că altfel o să mor, pe bune, de singurătate.”

Poate așa ar fi uitat toți de graba de-a pleca acasă și ar fi uitat de viața lor de ipochimeni, de treburile „urgente” pe care le au. Dar nu o făcu, nu strigă nimic, pentru că s-ar fi deschis

toate ușile ca la explozie, iar clanțele ar fi lăsat crăpături în pereți și toți ar omite instant cât sunt de grăbiți. Se mulțumi să-i arunce doar lui Garnici:

– Azi fac douăzeci și șapte de ani. Hai să bem ceva, undeva, nu știu unde... Numa' să bem. Mai uităm un pic de jertfa asta, intensă, pe altarele creației.

Garnici îl privi scurt și aprobă din cap, bătându-l ușor pe obraz:

– Dă-mi răgaz să-mi trag izmenele civile și sunt al tău, prințe.

– Hai, am un gust amar și vreau să-l sting cu un alb sec și-o apă minerală.

– Vine fratele tău, vine. – Garnici îl privi încă o dată lung, văzând că nu era tocmai în apele lui. Apoi de-te din mână ușor și intră în cabina actorilor.

Alex Werner căzu într-un fotoliu ponosit. Își scoase, încet, jaboul de la gât și se șterse cu el pe față, lăsând în faldurile lui de dantelă dâre lungi de dermatograf și fond de ten.

Își aprinse o țigară – și așa era mort – și trase cu sete, cam o treime din ea, așteptându-l liniștit pe Garnici.

En attendant Garnici... pentru o cinste de doi bani... Vorba aceea:

Am fost la o bere cu un jumătate-prieten și cu doi sfert-prieteni și, per total, a fost o petrecere reușită!...

03. Guinness cu submarine

– Mamă ce marfă e răcitorul ăla pentru Jägermeister. Ținut la minus 18 grade Celsius. Verdele ăla e bestial. Arată marfă. Două șoturi, te rog! comandă, cam moale, Alex.

Barmanița îi privi direct în ochi, înțelese din prima pe cine avea în față și se mișcă repede. Două șoturi reci apărură în fața lor instant iar băieții le dădură peste cap ca și cum n-ar fi fost. Zâmbetul ei e de Vogue... Fuck it! Dureros de frumoși dinții ăia perlă...

– Cool. Bagă două Guinness....

– Sigur. Vă fac ceva special! spuse barmanița, o fată superbă, brunetă, cu ochii verzi de îți stătea capu' invers, simțindu-i că sunt cu chef. Pregăti două sonde Guinness și când le puse pe bar turnă două șoturi de 20 ml de votcă, ușor brună de la caramel, pe care le lăsă să cadă, cu tot cu paharul minuscul, în sonda cu bere...

Alex simți că moare de plăcere sorbind berea neagră puternic intensificată de șotul ruginiu și uleios. Se întoarse către Garnici:

– E foarte fain locul ăsta. Mi-a plăcut tot timpul. Mă fac pilaf în seara asta. Ca să uit ce spectacol mirific am avut. Cum să vii, mă, singur la Romeo și Julieta?! Cum?! Doar dacă ești prăjit. Cum mă-sa altfel. Singur la Romeo și Julieta?! Mai bine veneai cu portarul. Înseamnă că ăștia în lumea reală, dincolo de ce ne închipuim noi, actorii, sunt toți pe invers... altfel, cum?! Cum?! Fără parteneră?! La Shakespeare?! La Romeo și Julieta?!!

Alex Werner era pur și simplu extatic în revolta lui. Aproape că îl excita pe colegul lui de abis existențial.

Garnici sorbi filozofic din berea excelentă, fără bani:

– Trist, bro. Eu încă mă mint. Încă mai cred că merită. Ținem steagul sus. Ne batem cu Netflix, Youtube, Prime, Disney, Rakuten, Steam... Cum dracu' îi învingi tu pe ăștia care dau filme și jocuri la click?

– Merită pe dracu! Lasă că nu e moka, e pe bani.

– Mă rog, și-un card... Un click și-un card. Da, mă, e pe bani, da' uite ce de bani învârt ei peste Ocean...

– Costi, tată, când ai văzut tu ultima dată o sală plină?

– Niciodată, în trei ani. Mă rog, Naționalul are și o sală prea mare pentru publicul de azi, zic eu. Mă tot gândeam la Broadway și am căscat ochii când am aflat că multe din sălile alea celebre de pe Broadway nu au mai mult de o sută de locuri. Deci, da, e greu să umplem Teatrul Poporului...

– Corect. Dar, lasă sala Naționalului! Deci? Cu cine și cu ce ne batem? Noi n-am fi în stare acum să umplem nici două sute de locuri. Poate cu maxim trei reprezentații să sărim de două sute, apoi plonjăm cu capul înainte în căcăstoare. Optzeci de locuri pe seară e deja super hit. Iar super hitul cel mai super hit l-am avut în seara asta: un loc vândut. Mă întreb de ce dracu nu s-a anulat spectacolul aseară. O fi închiriat nebunul ăla întreaga sală doar pentru el și n-am știut noi? Ce nu face omul din dragoste, pentru Teatrul Național!

– Mă omori cu pesimismul ăsta al tău. Garnici dădu ochii peste cap, Alex aproape îl văzu leșinând, dracului, de-atâta indignare...

– Titi, drumul nostru de acum încolo e doar în jos... Drumul nostru ca teatru, vreau să spun, înțelegi? Teatrul e mort, mort și îngropat. Și nu numai el. Pentru ce o facem? Pentru ce mai facem teatru? Pentru ce o mai facem?... Pe nimeni nu mai

interesează. Un borfaș din Clanul Cordunenilor are mai mare priză la public decât noi! A murit Corduneanu ăla mare și a fost lume la înmormântare ca la rege. Ia să moară Numărul Unu dintre actorii de la Național. Vine doar popa și poate zece-douăzeci de speriați pe lângă rude. Pe Wikipedia, apropo, un site în care orice tember anonim scrie ce vrea el despre ce vrea el, sunt mai multe pagini despre un criminal, decât despre unul care a făcut ceva pentru cultură... „Totul e relativ, valorile sunt la receptor...” Să-mi bag... *valoarea* în receptor și în postmodernitatea asta!...

– Hai, mă! Exagerezi.

– Visezi, frățioru' meu, încă mai visezi, capu' tău e plin de visele din facultate. La fel și al meu, doar că nu recunosc, încă. Știi... când am intrat în facultate eram atât de prost, încă mai visam la trăsuri cu cai... și panașe... și vizitii... atât de prost eram. Cai verzi pe pereți! Vedeam în imaginația mea retro cupluri simandicoase cu evantaie și binocluri de teatru și săli pline. Până mi-a propus unu', beat și direct, să-l fut-n cur dacă vreau STAR-DOME! Am râs șarmant, așa, ca să nu îl ofensez pe prost deși i-aș fi futut doi pumni în gură acolo, pe loc. Tu înțelegi ce prost ai în fața ochilor? Ochii lui Alex Werner sticleau pierduți undeva în tinerețea lui. Și în paharele lungi.

– Bă, nebunule? Cine?

– Un nimeni, un...

– Nu există! Cine? Garnici se opri văzând privirea tăioasă a lui Alex. Înțeleg, toți visam în facultate. Mai ales când vedeam rondul ăla de piatră de la teatru unde poți întoarce un autobuz, îl vedeam și eu numai cu trăsuri, doar cai și trăsuri. Și avalanșe albe și roșii de flori, aruncate pe scenă! Numa' asta aveam în cap! recunosc și Garnici cu un oftat.

– Doi obosiți. Nu mai am țigări. Dulceață, ce țigări ai?

– N-am niciun fel de țigări!

– Cum, mă-sa, să n-ai țigări într-un loc de pierzanie ca asta?

– E simplu, noi câștigăm 0.08 bani la pachetul de țigări... deci pentru noi e ca și cum le-am da gratis. Noi trăim din apă... și cafele... și șoturi... așa că, dacă ăștia vor să pună țigări la noi în bar, să ne plătească cincisprezece mii pe an... de *coco*... dolari sau euro... că nu ne supărăm pentru diferența de curs și le vindem la noi în bar, altfel la ce bun să pierdem vremea. Înțelegi, Făt-Frumos?...

– Atunci, sunt băiat cuminte. Încă două Guinness...

– Cu submarine?

– Cu submarine...

– Ne-am înțeles. Fata cu ochii verzi zâmbi mortal iar Alex Werner ar fi băut până ar fi murit de ciroză, dacă ar fi putut, la cât de frumoasă era barmanița.

– Dragoste, în ochii tăi e scris *Ciroză*.

– Vă alintați, domnule.

– Nici măcar o clipă, Ileană-Cosânzeană. *Ciroza* e ceva de dorit mai ales dacă beau uitându-mă în ochii tăi. Am venit să te salvez de Balaur. Dar salvează-mă și tu de la ipocrizie, de la decăderea artei...

– Toți flirtează! râse fata, dar intră inocent în jocul lui Werner. Alex era frumos rău, până și deprimat, iar fata își mușcă ușor buzele evitându-i, încurcată, privirea.

– Știu, dar asta nu înseamnă că e mai puțin adevărat ce căcat am zis acum. Doar că eu mor după Zetkova, suntem parteneri de scenă de doi ani. E faină cu spume.

Alcoolul scotea tot din el.

– Actrița de la Național? întrebă barmanița cu o sinceră curiozitate.

– O știi?... Dap, narcisista aia frumoasă și egoistă e partenera mea. În vecii vecilor. Julieta mea din povești. Povești virtuale.

– E mortală, recunosc. Am văzut-o ultima dată în rolul *Ninei* din *Pescărușul*. Apoi, fata, după o pauză în care îl măsură atentă, arată către el: *Treplev*, *Alex Werner*. Am zis bine?...

– Da, uneori mă face să-mi doresc și acasă să mă împușc – zise el, dar în sinea sa se simți flatat că fusese recunoscut. Barul nu era departe de Teatru și era un loc obișnuit al actorilor.

– Da, exact ce am zis mai devreme, vă alintați, spuse admiratoarea sa cu o voce dulce, abia auzibilă prin hărmălaia muzicală din bar.

– Da, chinta noastră roială pentru *Uniter!* completă și *Garnici* după o gură de bere, bătându-l entuziast pe spate.

Rămaseră un timp fără să spună un cuvânt. Doar privind fumul din țigările altora plutind în jurul lor și sorbind absent din grenadele de Guinness și votcă. Apoi, sătul de atâta liniște și frământat, cumva, Alex se uită la *Garnici* meditativ și îi spuse pe nerăsuflăte:

– Prietene, mă gândesc serios să mă las, pentru că simt că dacă mai rămân în teatrul ăsta mă ia capu'. Crăp! Mă damblăgesc, pe zi ce trece. Minteaa mea nu mai e în scenă, umblă aiurea pe dealuri ca un cal slobod. Mă simt și prost. Mi se pare că bat la o ușă dincolo de care nu e nimeni. Asta e cel mai grav. Vreau public, vreau succes, ce e rău în asta?...

Garnici îl privi ca trezit din somn:

– Bă băiatule, ești defect și... beat. Lasă până mâine gândurile astea. Vor veni și pentru noi vremuri mai bune.

– Nu, uite aici!

Și, Alex, puțin amețit, scoase o hârtie mototolită și o netezi lent și apăsă pe tăblia barului. Iar *Garnici* citi, așa, cumva indiferent, anunțul, printat de pe net, tradus în limba română:

„Oportunitate de carieră interesantă pentru un actor talentat,
în Los Angeles!”

Apoi căscă ochii înțelegând ce citea, dar încercând să-și scuture ceața șoturilor din cap:

– Bă, nebunule, noi avem spectacol joi cu Azilul de Noapte...

– Așa, și? Iar eu am o moștenire de la bunică-mea care abia așteaptă să fie cheltuită... Engleza mea e fluentă, plus pașaportul cu viza US pe zece ani, atunci când am ars-o „corporate” cu Agenția ASA acu’ doi ani. Tre’ să recunosc că e totuși un avantaj să fii actor la Național și să mai sari gardu’ din când în când la privați. Da’ nu de ăia de două parale, ci de multe...

– Da, să sari gardul la frații în diverse...

– Da, tati, exact, la frații în diverse! Așa am ajuns să fie mai simplu să schimbi păreri repede, în loc de Shakespeare și Monet cu un Bayraktar TB2 sau un Kronshtadt Orion. Iar după un Switchblade 300 nici nu te mai interesează ce părere a avut ăla de-a primit-o direct între ochi. Asta cu cultura, e lentă! Nu știu de ce dracu’ am ales să fiu actor?! Mai bine eram un răcan în armată! ăsta e adevărul: armele te aliniază imediat. Mai bine mă nășteam în America și la șaptesprezece ani eram „a proud marine” pentru care vrăjeala „Semper fidelis!” e adevărul absolut.

– Numa’ tu ești în stare să faci asocierile astea. Lasă-mă. Tati, ești mirific în Satin, ce dracu’? bâigui Garnici, cu o undă de reproș, încă necompilând pe deplin cele spuse de Alex Werner.

– Nu știu, am așa, un puseu de lehamite de care nu mai scap... și poate că viza obținută când am lucrat cu scoțienii n-a fost o întâmplare. Am bani, iau bilet și mă car de aici.

– Bă, nebunule, avem Azilul de Noapte joi! Lexișor tată, ești Satin... Ești visul umed al actorilor de forță... ești... stâlpul de granit al lui Gorki în piesa asta... Unde pleci? Cum pleci? Dă un telefon măcar înainte, un mail, ca să vezi despre ce e vorba.

Alex ridică din umeri...

– Păi, și unde ar mai fi aventura, scânteia?!... Și oricum vi-sez la America de puști. Ca toți românii, ce naiba. În cel mai rău caz nu iese nimic și mă întorc. Ce-am avut și ce-am pierdut. Dar măcar am încercat și eu ceva, în altă parte, în alt context. Altă valoare...

– Altă pulă în altă pizdă!... spuse colegul de breaslă, destul de direct.

– Chiar așa! Ai nimerit-o...

Alex mai luă o gură de bere.

Apoi îi arată lui Garnici ceva în anunțul printat, scris cu litere mai mici.

Costin căscă ochii ca o broască umflată cu paiul. Se înecă iar berea cu votcă îi fâșni pe nas cu spume făcându-l să tușească violent. Abia citi scrisul mic cu litere cât puchinii de pisică:

„La Crimson Talent Management,

lucrăm cu toți marii producători de filme pentru adulți.

Evitați toate problemele, escrocheriile și agenții care doar pretind că sunt agenți și pregătiți-vă să faceți acest lucru așa cum se cuvine!

Suntem aici pentru a vă ajuta să vă stabiliți cariera în industria adult movies prin proiecte care să vă îndeplinească obiectivele personale și a vă îndruma pentru a deveni un nume în Show Business. Dați pagina și descoperiți-vă varianta voastră cea mai bună!”

– Deci cum rămâne cu marele nostru As de pică pentru Uniter?... căscă gura Garnici. Deci, dacă ajung să te văd pe tine pe Porn Hub e ca și cum m-aș uita la filme cu mama pe... Porn Hub. Alex, tată, te-ai prăjit?! Păi, nici mie, care sunt cel mai mare fomist de bani, nu mi-a trecut asta prin cap! De unde și până unde?! Îmi plac și mie câteva minute de gigi-bigi, când și când, da’ nu într-atâta încât să-mi fac o carieră din asta. Nu dau